

РЕШЕНИЕ

№ 42

гр. Смолян , 25.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – СМОЛЯН, ПЪРВИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ** в публично заседание на двадесет и девети януари, през две хиляди
двадесет и първа година в следния състав:

Председател:	Тоничка Д. Кисьова
Членове:	Мария А. Славчева Зоя С. Шопова

при участието на секретаря Зорка Т. Янчева
като разгледа докладваното от Тоничка Д. Кисьова Въззивно гражданско
дело № 20205400500526 по описа за 2020 година

Производството е по реда на чл.258 и сл. от ГПК.

С Решение № 60551/01.10.2020г., постановено по гр.д.№324/2020г.по описа на Смолянския районен съд е отхвърлен предявеният от В.А. К. с ЕГН ***** от гр.З., ул.“Ерма“ № 68 против ЧСИ П.И. Мачкърски, с рег.№ 881 в КЧСИ, с район на действие Окръжен съд-Смолян, иск да бъде осъден ответника на основание чл.441 от ГПК във вр. с чл.74 от ЗЧСИ да заплати на ищеца сумата от 10 000 лева, представляваща обезщетение за неимуществени вреди за периода от 29.03.2019г. до 27.12.2019г., вследствие на незаконосъобразно бездействие на ответника в качеството му на ЧСИ-неизвършване на разпределение по чл.460 от ГПК при спазване на процедурата по чл.462 от ГПК на постъпилите суми от запор на трудовото възнаграждение на ищеца-длъжник по изп.д.№ 646/2015г., ведно със законната лихва от подаване на исковата молба-21.04.2020г., до окончателното изплащане на сумата, като неоснователен и недоказан. Осъден е В.А. К. с ЕГН ***** от гр.З., ул.“Ерма“ № 68 на основание чл.38,ал.2 от Закона за адвокатурата да заплати на адв.Е.Р. от АК-Смолян-пълномощник на ответника адвокатско възнаграждение в размер на 830 лева.

Решението е обжалвано в срок с въззивна жалба с вх.№ 607625/28.10.2020г. от В.А. К. чрез пълномощника му адв.Е.В. с оплаквания за неправилност и незаконосъобразност, поради нарушение на материалния и процесуален закон, съществено нарушение на съдопроизводствените правила и необоснованост. Излагат се доводи, че изводите на съда са направени в противоречие с доказателствата по делото и при превратното им тълкуване и прилагане на относимите правни норми. Твърди се, че районният съд е приел, че нормите на чл.460 от ГПК и чл.462 от ГПК са

императивни, но въпреки нарушаването им от ответника в качеството му на ЧСИ, това не представлява закононарушение. Императивните правни норми не допускат отклонение от предписаното правило и в случая съдебния изпълнител при наличието на няколко вискателя е следвало да изготви разпределение на постъпилите от длъжника суми от наложения заповор на трудовото му възнаграждение, когато същите не погасяват изцяло задължението му, както и да предяви на страните разпределението, включително и на длъжника. По делото безспорно е установено, че ищецът е длъжник по изп. д. № 646/2015 г. по описа на ЧСИ Петко Мачкърски, че по делото са налице повече от един вискатели, че са постъпвали суми от наложения заповор върху трудово възнаграждение на ищеца и въпреки, че не са били достатъчни за удовлетворяване на всички вискатели, съдебния изпълнител не е изготвял разпределение на сумите и респективно не е предявявал разпределението на длъжника и на всички вискателите по делото. Твърди се, че това бездействие на ЧСИ представлява противоправно поведение доколкото е в противоречие с императивните норми на чл. 460 и чл. 462 от ГПК. Съгласно чл. 74, ал.1 ЗЧСИ, ЧСИ отговаря за вредите, които неправомерно е причинил при изпълнение на своята дейност, а съгласно разпоредбата на чл. 441 ГПК, отговорността на частният съдебен изпълнител за вреди, причинени на граждани от незаконосъобразно принудително изпълнение е деликтна и се реализира при условията на чл. 45 ЗЗД. Сочи се, че ответникът в качеството си на съдебен изпълнител незаконосъобразно, въпреки че е бил длъжен по закон да състави протокол за разпределение на постъпилите суми по изпълнителното дело и да предяви разпределението на длъжника и на всички вискатели не го е направил и е бездействал. Неизпълнението на това задължение от съдебния изпълнител представлява нарушение, поради което неправилно районният съд е приел, че длъжникът е имал възможност да посети офиса на ЧСИ и да се запознае с направените от последния преводи на вискатели, поради което правата му не са нарушени и не е претърпял неимуществени вреди, след като не оспорва, че непропорционално са погасявани задълженията му към вискателите, нито че по изпълнителното дело са събрани повече суми, от тези които дължи, или че със заповора се засяга несеквестируемия минимум от трудовото му възнаграждение. Твърди се, че целта на разпределението по чл. 460 от ГПК и чл. 462 от ГПК е запознаване на страните и възможността за неговото обжалване, като едва след изтичане на срока за обжалване следва да се извършат преводите на сумите на вискателите. Като не е извършвал разпределение на постъпилите суми от заповора на трудовото възнаграждение на длъжника и не е съставял протокол за разпределение, което да се предяви на страните, не е имало изричен акт, който да бъде предмет на съдебен контрол. Незаконосъобразен е и извода на съда, че дори да се приеме, че ЧСИ е следвало да извършва разпределение, конкретно в хипотезата на заповор на трудово възнаграждение, това би утежило значително положението на длъжника и не е в негов интерес. В жалбата се твърди, че ЧСИ не може да лиши длъжника от законните му права и да твърди, че това е в негов интерес. От изложеното се установява, че е налице противоправно поведение от страна на ответника-ЧСИ, както и вреда от това противоправно поведение, а именно: стрес, притеснение, обида, унижение, накръняване на достойнство на длъжника, изнервеност, отчуждаване от близки и приятели, загуба доверие в съдебно изпълнителната дейност, което идва от факта, че длъжникът не е знаел къде отиват сумите от заповора на трудовото му възнаграждение и как се разпределят на вискателите, което се установява от свидетелските показания. Неправилно районният съд е приел, че след като на длъжника е било известно от фиша за заплатата му каква сума се превежда на ЧСИ, то не е претърпял неимуществени вреди. Твърди се, че същността на спора е дали длъжникът е бил уведомяван от ЧСИ как се разпределя между вискателите преведената сума от заповора на трудовото възнаграждение. Макар да се установява по делото наличието на причинно-следствена

връзка между противоправното поведение на ответника и причинените на длъжника неимуществени вреди неправилно районният съд е отхвърлил иска, като е приел, че за длъжника не са настъпили реално вреди, тъй като със сумата от запора са погасени негови задължения. Налице е и виновно поведение от страна на ответника, което се предполага на основание чл.45,ал.2 от ЗЗД до доказване на противното. Виновното поведение на ответника не може да се санира с доводите, че е обичайна практика при постъпване на суми от заповор на трудово възнаграждение да не се извършва и предявява разпределение. Съгласно чл.52 от ЗЗД обезщетението за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост, като обезщетение се дължи за всички вреди, пряка и непосредствена последица от увреждането. В случая за периода от 29.03.2019г. - 27.12.2019г. от ответника са направени десет превода по дати, изрично посочени в исковата молба, без извършване на разпределение и предявяване на разпределението, през който период длъжникът не е знаел как се погасяват задълженията му към различните вискатели по изпълнителното дело. Моли да бъде отменено обжалваното решение и бъде уважен изцяло предявения иск. Претендира за разноси за двете съдебни инстанции.

В срока по чл.263,ал.1 от ГПК е постъпил отговор на въззивната жалба с вх.№ 608056/11.12.2020г. от ЧСИ П.И. Мачкърски чрез пълномощника му адв.Е.Д.-Р., в който се оспорва същата като неоснователна. Излагат се доводи, че безспорно се установява по делото, че от непредявяване на разпределението на постъпилите от заповор на трудово възнаграждение суми, не е засегната имуществената сфера на ищеца, като с тези суми от ЧСИ пропорционално са погасявани задълженията му към вискателите, не са събрани повече суми, от тези които дължи, както и че със заповор не се засяга несеквестируемия минимум от трудовото му възнаграждение, т.е. не се твърди да са настъпили никакви имуществени вреди. Претендират се единствено неимуществени вреди. Твърди се, че предявеният от ищеца иск по чл.441 от ГПК представлява по същността си злоупотреба с процесуални права. Буквалното прилагане на нормите на чл. 460 и чл. 462 от ГПК, без да бъдат подложени на стеснително тълкуване обаче би довело до колизия с други правни норми и основни принципи на правото и до значително нарушаване на имуществените интереси именно на длъжника в изпълнителното производство. Това са принципите на бързина и процесуална икономия, на законност и на съразмерност на принудителното изпълнение намерило израз в чл. 441 и чл. 442а от ГПК. Нормите на чл. 460 и 462 от ГПК не са променени от обнародването на ГПК през 1952г. и в този смисъл не отразяват настъпилите съществени социално-икономически промени в обществото от 1952г. до сега. Постъпващите суми от заповор на пенсия или трудово възнаграждение обикновено са малки и по утвърдената практика от години както в СИС при РС-Смолян, така и за останалите съдебни изпълнители е да не се извършва нарочно разпределение, което се установява от показанията на св.М.. Същата категорично сочи, че при наличието на повече от един вискател по делата и заповор на трудово възнаграждение, установената практика е да не се извършва предявяване на разпределения с оглед съразмерността на изпълнението. При извършване и предявяване на разпределение от длъжника ще следва всеки път да се събира такса по т.13 от ТТРЗЧСИ за изготвяне и предявяване на разпределение в размер на 36.00лв. с ДДС, такса по т.4 от ТТРЗЧСИ за изпращане на призовка по пощата, препис от жалба, уведомление и книжа в размер на 12.00лв. с ДДС за всеки адресат, а в случай, че се налага и такса по т. 5 от ТТРЗЧСИ за изготвяне и връчване от съдебния изпълнител или от негов служител на покана, призовка, препис от жалба, уведомление или книжа такса в размер на 24.00лв. с ДДС за всеки адресат и 2.52лв с ДДС такса по т.31 от ТТРЗЧСИ за допълнителни разноси за пощенски разходи за всеки адресат. В конкретния случай за всяко

разпределение на събраната по изпълнителното дело сума и предявяването му на длъжниците и на всички вискатели, които се призовават за това в определен ден следва да се начислят и съберат от длъжника такси в размер най- малко на 137.04лв. с ДДС за уведомяване на седем вискатели и трима солидарни длъжници. По настоящем от събраните 20 вноски от трудовото възнаграждение на длъжника разпределени след 14.05.2018г. са събрани общо 9 625.00лв., като от тях за такси и разноски за ЧСИ по ТТРЗЧСИ са удържани 973.00лв. с ДДС. За предявяването на над 20 отделни разпределения за всяка от събраните вноски от трудовото възнаграждение на длъжника ЧСИ би следвало да събере и удържи допълнително от длъжника още сумата от 2 740.80лв. с ДДС за такси по т.4, т.5, т. 13 и т. 31 от ТТРЗЧСИ. Този факт, не се оспорва от ищеца и той всъщност не е претърпял вреди, а се е облагодетелствал имуществено от действията на съдебния изпълнител. Затова се твърди, че претенцията за обезщетение на неимуществени вреди от действия, които са донесли имуществени облаги, представлява злоупотреба с права и противоречи на морала. Очевидно е, че събирането и удържането на тези допълнителни такси би нарушило принципа на съразмерност и адекватност на изпълнението по чл. 442а от ГПК и би било основание за предявяване на иск за вреди срещу ЧСИ. В случая ЧСИ е приложил принципа на законност на изпълнението по смисъла на чл.5 от ГПК, съгласно който съдът разглежда и решава делата според точния смисъл на законите, а когато те са непълни, неясни или противоречиви - според общия им разум. При липса на закон съдът основава решението си на основните начала на правото, обичая и морала, като ЧСИ е действал съобразно интересите на длъжника, при възможно най-малкото увреждане на интересите му, накарнявайки собствените си финансови интереси, противно на твърдяното във въззивната жалба „черпене на благоприятни правни последици“ от страна на ЧСИ. Първоинстанционният съд правилно е приел, че в случая липсва противоправно поведение изразено с неправомерни действия и/или бездействия на ЧСИ, което от своя страна сочи, че една от кумулативно предвидените предпоставки във фактическия състав на отговорността по чл. 441 ГПК във връзка с чл. 45 от ЗЗД във връзка с чл. 74, ал. 1 ЗЧСИ изцяло липсва, което безспорно се установява в производството. Правилно също районният съд е приел, че претендираните неимуществени вреди в случая не са пряка и непосредствена последица от неприлагане на реда по чл.460 от ГПК по отношение на задълженията на ищеца. От събраните по делото гласни доказателства не се доказва наличието на причинена вреда, още по-малко тя да е в причинно-следствена връзка с поведението (бездействието) на ЧСИ. Твърденията във въззивната жалба, че от бездействията на съдебния изпълнител ищецът е преживял стрес и притеснение, почувствал се е обиден и унижен, бил е афектиран, с накарнено достойнство, изнервил се, отчуждил се от близки и приятели, загубил е доверие на съдебно-изпълнителната дейност, постоянно бил подтиснат от чувството, че ЧСИ можел да си прави каквото си иска в изпълнителното дело, не се установяват от показанията на свидетелите. Св.О. сочи, че ищецът е бил изнервен и притеснен, започнал да пуши много, карал се с жена си, защото тя не му вярвала, мислела, че той лъже за заплатата си и за удържките. Св.К.а- съпруга на ищеца, сочи, че бил затворен, притеснен, не комуникирал с никого. За разлика от св.О. обаче сочи, че от нейна страна няма проблеми за това, че той има задължения и му удържат пари от заплатата, както и че не е забелязала съпругът ѝ да пуши повече. Св.К. твърди, че В. доста се бил променил, изпадал в депресивни състояния, бил изнервен, не се шегувал. Тази свидетелка също сочи, че в семейството през миналата година често имало скандали, за това, че съпругата му не вярвала за тези пари, че изчезвали от заплатата му, като за това тя знае от самата съпруга на В.. В противоречие на това св.К.а сочи, че тя не е правила проблеми на В. по този въпрос, защото знае за задълженията, за които и самата тя отговоря и които са възникнали за кредит, отпуснат на фирмата на нейната майка. Твърди се още, че ищецът не доказва състояние,

което да е извън определението за норма на живот и което да бъде квалифицирано като вреда. Не е налице и причинно-следствена връзка между така наречената вреда - притеснение и стрес, с липсата на обявявани разпределения по изпълнително дело № 646/2016г. по описа на ЧСИ Петко Мачкърски. Не е предвидено задължение за който и да е съдебен изпълнител да изпраща на длъжниците писма с размера на удръжките и начина на превеждане на отделните взискатели. Дори да се извършва обявяване на разпределението, длъжникът получава единствено съобщение на кой ден това разпределение ще бъде обявено. Длъжникът не получава информация за сумите от разпределението. Тази информация може да бъде получена единствено и само, ако този длъжник се яви при съдебния изпълнител в деня на обявяване на разпределението или в друг следващ разпределението ден, за да направи съответна справка. Очевидно терзанията на ищеца, не са от това, че не е получавал писмо или във фиша му не пишело къде се разпределяли парите му. Св.К.а сочи, че самият стрес ги тормози, защото имат деца, които трябвало да напуснат училище, за да започнат работа, тъй като баща им не може да ги издържа. Св.К. също установява, че В. й е казал, че не му е добре, че няма никакви пари, че има финансови проблеми. Посоченото от свидетелите сочи, че липсата на пари е причината за притесненията на ищеца, а не липсата на обявяване на разпределенията. Не съществува никаква процесуална пречка за извършване на справки по изпълнителното дело, като на нито един длъжник не е отказана информация за постъпилите и разпределени суми по изпълнителното дело, а копия от платежните нареждания към взискателите са приложени в кориците на делото, както и се прави надлежно отбелязване на оригиналите на изпълнителните листове за всяка погасена сума. Св.К.а твърди, че не й е отказвана информация от ЧСИ, поради което неяснотите и терзанията на ищеца не се дължат на действията на съдебния изпълнител, а на бездействието на самия ищец, който не е търсил информация за разпределението на сумите от запора на заплатата му. В рамките на исковия период 29.03.2019 до 27.12.2019 г., видно от писмените доказателства и показанията на св.К.а се установява, че на три пъти длъжникът е информиран обстойно за начина на разпределение чрез получаване на копие от делата на два пъти и чрез получаване на нарочно удостоверение на 29.07.2019 г. Той е посещавал кантората на ЧСИ със съпругата си М. К.а, от чието име са искани копия от изпълнителното дело, както и справка за размера на дълга и извършените погасявания. Ищецът до момента не е изявил претенции по отношение на разпределението на сумите. Въпреки твърдяните душевни терзания ищецът не е искал справки, не е подавал жалби и не е искал извършването на други действия от съдебния изпълнител. Всъщност в исковата молба се излагат само доводи за неспазване на процесуалните правила, но не и за неправилно разпределяне на постъпилите суми. А реално същите са разпределени изцяло за погасяване на дълговете на длъжника и намаляване на неговите задължения. Посоченото категорично сочи, че липсата на пари е причината за притесненията на ищеца, а не липсата на обявяване на разпределенията. Св.К.а сочи, че като се върнала от чужбина на 19.02.2019 г. и видяла В. в какво състояние е - затворен, притеснен, не комуникиращ с никого, решила да не го оставя сам. Следователно описаните вреди вече са били налице към 19.02.2019г., поради което няма как действията на ЧСИ през претендиращия последващ период от 29.03.2019 до 27.12.2019г. да са в причинна връзка с това състояние на ищеца. В настоящото производство се претендират вреди от незаконосъобразни действия на съдебния изпълнител по изп.д.№ 646/2015 г., но от доказателствата по делото е видно, че длъжникът има и друго изпълнително производство под № 703/2014 година, по което също са налице удръжки от трудовото му възнаграждение. По посоченото изпълнително дело също не са извършвани обявявания на разпределения и не се доказва дали страданията на ищеца са породени от незнанието по кое точно изпълнително дело се

превеждат запорираните суми от трудовото му възнаграждение. С оглед на това не се доказва по делото наличието на причинно-следствена връзка между действията на съдебния изпълнител по изп.д.№ 646/2015г. за периода от 29.03.2019г. до 27.12.2019г. и вредите, ако изобщо се приеме, че има такива. По изп.дело .№ 646/2015г. е изготвено и надлежно предявено на страните Разпределение на постъпили суми на 14.05.2018г., като в него ясно и точно са посочени размера на вземанията, на кой вискател се дължат, от кой длъжник се дължат и дали се ползват с определена привилегия. С влизането в сила на това разпределение вземанията и задълженията на страните са изяснени по основание и по размер.Предявяването на последващи разпределения по чл. 460 от ГПК за разделянето по съразмерност на малки суми между двама хирографарни длъжници е ненужно и несъразмерно принудително изпълнение. Ищецът твърди, че вредата е настъпила за него поради липсата на извършено предявяване на разпределения по изпълнителното дело, но от копието на изпълнителното дело е видно, че на 03.07.2020г. ЧСИ е извършил предявяване на разпределение, като съобщенията за това са надлежно връчени на длъжниците, включително и на В. К.. Въпреки това в посочения ден длъжникът не се е явил да присъства на действието, нито да получи копие от разпределението. Това сочи, че не липсата на предявяване на разпределение е причина за състоянието на ищеца. Моли да бъде потвърдено обжалваното решение като правилно. Претендира за разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят, чрез пълномощника си адв.Е.В., поддържа жалбата си.

Въззиваемият лично и чрез пълномощника си адв.Е.Д.-Р. оспорва жалбата.

Смолянският окръжен съд, като взе предвид изложеното във въззивната жалба, възраженията в отговора и след преценка на събраните по делото доказателства счита, че въззивната жалба е подадена в срок, от надлежна страна, срещу подлежащ на обжалване акт, поради което е процесуално допустима. Разгледана по същество въззивната жалба е неоснователна, а обжалваното решение, преценено по реда на чл.269 от ГПК е валидно, допустимо и правилно по следните съображения:

Районният съд е бил сезиран от В.А. К. с иск с правно основание чл.441,ал.1 във вр. с чл.74 от ЗЧСИ във вр. с чл.45 от ЗЗД, с който претендира да бъде осъден ответника ЧСИ Петко Мачкърски с рег.№881 в КЧСИ, с район на действие ОС-Смолян, да му заплати сумата от 10 000 лева, представляваща обезщетение за неимуществени вреди, изразяващи се в преживян стрес, притеснение, чувство на обида, унижение, накърнено достойнство, отчуждение от близки и приятели, загуба на доверие в съдебно-изпълнителната дейност, причинени от незаконосъобразното бездействие на ЧСИ по изп.д.№ 646/2015г. за периода от 29.03.2019г. до 27.12.2019г., който не е изготвял и предявявал разпределение по реда на чл.460 от ГПК на постъпващите суми от заповест на трудовото възнаграждение на ищеца, като по този начин го е лишил като длъжник от правото му по чл.462 от ГПК да му бъде предявено разпределение и да го обжалва, лишавайки го и от информация какви задължения и към кой от вискателите се погасяват със сумите от заповестта на трудовото му възнаграждение, ведно със законната лихва, считано от завеждане на иска-21.04.2020г. Районният съд е отхвърлил иска като неоснователен и недоказан, като е приел, че не са налице всички елементи от фактическия състав на неправомерното увреждане.

Изпълнително дело № 646/2015 по описа на ЧСИ Петко Мачкърски е образувано по молба с вх.№ 11692/31.08.2015г. на „Уникредит Булбанк“ АД въз основа на изпълнителен лист от 29.07.2015 г., издаден по ч.гр.д.№ 203/2015г. по описа на от РС- 3. на основание Заповед за изпълнение по чл.417 № 83/29.07.2015г., издадена в полза на „Уникредит Булбанк“ АД срещу солидарните длъжници В.А. К., М. Л. К.а и К.К.Х.. Вземането по посочената заповед произтича от договор за банков кредит № 1384/05.03.2007г. и е обезпечено с учредена втора по ред в полза на кредитора „Уникредит Булбанк“ АД договорна ипотека с нот.акт № 80,т.І,рег.№ 850,д.№ 80/2007г. върху имот с идентификатор 31111.34.47 с площ от 372 кв.м., ведно с построената в него двуетажна жилищна сграда с идентификатор 31111.34.47.1.

Ипотекираният имот е изнесен на публична продан и възложен с Постановление за възлагане от 04.10.2017г. на Х.Е.Х.. Получената сума с протокол за разпределение от 14.05.2018г. е разпределена по реда на чл.460 във вр. с чл.136 и 137 от ЗЗД, като страните са уведомени за предявяване на разпределението, включително и жалбоподателя В. К., който е уведомен на 02.05.2018г., но не се е явил. В Протокола за разпределение ЧСИ подробно е посочил към датата на предявяването-14.05.2019г какви са вземанията на всеки от взыскателите: „Уникредит Булбанк“ АД за вземане, обезпечено с ипотека; ТД НА НАП – Пловдив, за вземанията му от М. К.а по удостоверение от НАП; „Мебели Иввекс“ ООД, присъединен по право взыскател на основание вписана възбрана, съгласно удостоверение от ЧСИ Яна Георгиева с рег.№ 871 по идп.д. № 88/2011г. ; „Сосиете Женерал Експресбанк“ АД, присъединен по право взыскател съгласно удостоверение на ЧСИ Петко Мачкърски по изп.д.№ 703/2014г.; „Финанс Инфо Асистанс“ ЕООД на основание вписана възбрана, съгласно удостоверение на ЧСИ Неделчо Митев по изп.д.№ 9738/2017г.; „Централна Кооперативна Банка“ АД на основание вписана възбрана, съгласно удостоверение на ЧСИ Соня Димитрова по изп.д.№ 72/2017г.; Община З.-присъединен по право взыскател за вземания за данъци на продажения на публична продан имот. Всички взыскатели са били уведомени да представят удостоверение за размера на вземанията си от съдебен изпълнител или изпълнителен лист до деня на разпределението.

Изготвеният Протокол за разпределение на 14.05.2018г. не е обжалван от никоя от страните и е влязъл в законна сила, като никоя от страните не се е явила за насроченото предявяване.

По молба вх.№ 06315/20.04.2018г.,подадена от „Сосиете Женерал Експресбанк“ АД с приложено към нея удостоверение за размера на дълга **по изп.д.№ 703/2014г.** по описа на ЧСИ Петко Мачкърски е поискано в качеството им на присъединен по реда на чл.459,ал.2 от ГПК взыскател при разпределение на постъпилата от публичната продан сума да се вземе предвид, че имат първа по ред вписана ипотека върху имота. Поискали са да бъде присъединено изп.д.№ 703/2014г. към изп.д.№ 646/2015г. С Разпореждане от същата дата ЧСИ е присъединил „Сосиете Женерал Експресбанк“ АД като взыскател в изпълнителното производство за сумите по приложеното удостоверение, които са 16 422,26 лева главница, ведно със законната лихва върху главницата считано от 16.12.2013г. до окончателното изплащане на сумата, неудовлетворения остатък от която към 20.04.2018г. възлиза на 4008,43 лева.

С молба вх.№ 13059/15.10.2019г. „Агенция за събиране на вземания“ ЕАД гр.София е поискала да бъде конституирана на основании чл.429 от ГПК като взыскател в производството по делото на мястото на „Уникредит Булбанк“ АД на основание Договор за цесия от 01.07.2019г. за

вземането на „Уникредит Булбанк“ АД, което е продадено на „Агенция за събиране на вземания“ ЕАД. С Разпореждане от 23.10.2019г. ЧСИ е конституиран цесионера „Агенция за събиране на вземания“ ЕАД като взыскател на мястото на цедента „Уникредит Булбанк“ АД.

Още с постановлението за образуване на изпълнителното дело от 06.01.2016г. ЧСИ е наложил запор на трудовото възнаграждение на длъжника В.А. К., което получава от „Горубсо-3.“ АД. По наложеният запор са постъпвали ежемесечно различни по размер суми, считано от 26.01.2016г. и до момента.

За процесния период от 29.03.2019г. до 27.12.2019г. са постъпили следните суми:

1/ на 26.03.2019г. е постъпила сумата от 430 лева, която с Разпореждане на ЧСИ от 29.03.2019г. е разпределена на „Уникредит Булбанк“ АД в размер на 261,96 лева; на „Сосиете Женерал Експресбанк“ АД в размер на 138,38 лева по изп.д.№ 703/2014г. и на ЧСИ в размер на 29,66 лева за такси по т.26 от ТТРЗЧСИ. С преводни нареждания от 03.04.2019г. посочените суми са преведени на двамата взыскатели и на ЧСИ; 2/на 30.04.2019г. е постъпила сумата от 400 лева, която с Разпореждане на ЧСИ от 07.05.2019г. е разпределена на „Уникредит Булбанк“ АД в размер на 233,93 лева; на „Сосиете Женерал Експресбанк“ АД в размер на 138,38 лева по изп.д.№ 703/2014г. и на ЧСИ в размер на 27,69 лева за такси по т.26 от ТТРЗЧСИ. С преводни нареждания от 07.05.2019г. посочените суми са преведени на двамата взыскатели и на ЧСИ; 3/на 23.05.2019г. е постъпила сумата от 380 лева, която с Разпореждане на ЧСИ от 27.05.2019г. е разпределена на „Уникредит Булбанк“ АД в размер на 234,56 лева; на „Сосиете Женерал Експресбанк“ АД в размер на 119,33 лева по изп.д.№ 703/2014г. и на ЧСИ в размер на 26,11 лева за такси по т.26 от ТТРЗЧСИ. С преводни нареждания от 28.05.2019г. посочените суми са преведени на двамата взыскатели и на ЧСИ; 4/ на 25.06.2019г. е постъпила сумата от 400 лева, която с Разпореждане на ЧСИ от 26.06.2019г. е разпределена на „Уникредит Булбанк“ АД в размер на 279,68 лева; на „Сосиете Женерал Експресбанк“ АД в размер на 93,32 лева по изп.д.№ 703/2014г. и на ЧСИ в размер на 27,00 лева за такси по т.26 от ТТРЗЧСИ. С преводни нареждания от 28.06.2019г. посочените суми са преведени на двамата взыскатели и на ЧСИ; 5/ на 26.07.2019г. е постъпила сумата от 450 лева, която с Разпореждане на ЧСИ от 05.08.2019г. е разпределена на „Уникредит Булбанк“ АД в размер на 277,96 лева; на „Сосиете Женерал Експресбанк“ АД в размер на 141,20 лева по изп.д.№ 703/2014г. и на ЧСИ в размер на 30,84 лева за такси по т.26 от ТТРЗЧСИ. С преводни нареждания от 31.07.2019г. посочените суми са преведени на двамата взыскатели и на ЧСИ; 6/ на 23.08.2019г. е постъпила сумата от 600 лева, която с Разпореждане на ЧСИ от 11.09.2019г. е разпределена на „Уникредит Булбанк“ АД в размер на 370,90 лева; на „Сосиете Женерал Експресбанк“ АД в размер на 188,05 лева по изп.д.№ 703/2014г. и на ЧСИ в размер на 41,05 лева за такси по т.26 от ТТРЗЧСИ. С преводни нареждания от 12.09.2019г. посочените суми са преведени на двамата взыскатели и на ЧСИ; 7/ на 25.09.2019г. е постъпила сумата от 600 лева, която с Разпореждане на ЧСИ от 30.09.2019г. е разпределена на „Уникредит Булбанк“ АД в размер на 411,44 лева; на „Сосиете Женерал Експресбанк“ АД в размер на 140,35 лева по изп.д.№ 703/2014г. и на ЧСИ в размер на 48,21 лева за такси по т.26, т.6 и т.31 от ТТРЗЧСИ. С преводни нареждания от 30.09.2019г. посочените суми са преведени на двамата взыскатели и на ЧСИ; 8/ на 25.10.2019г. е постъпила сумата от 450 лева, която с Протокол за погасяване от 29.10.2019 на ЧСИ е разпределена на „Агенция за събиране на вземания“ ЕАД в размер на 187,24 лева; на „Сосиете Женерал Експресбанк“ АД в размер на 117,99 лева по изп.д.№ 703/2014г. и на ЧСИ в размер на 144,77 лева за такси по т.26, т.3, т.31 и т.9 от ТТРЗЧСИ. С преводни нареждания от 29.10.2019г.

посочените суми са преведени на двамата вискатели и на ЧСИ; 9/ на 25.11.2019г. е постъпила сумата от 650 лева, която с Протокол за погасяване от 28.11.2019 на ЧСИ е разпределена на „Агенция за събиране на вземания“ ЕАД в размер на 454,08 лева; на „Сосиете Женерал Експресбанк“ АД в размер на 152,31 лева по изп.д.№ 703/2014г. и на ЧСИ в размер на 43,61 лева за такси по т.26 от ТТРЗЧСИ.С преводни нареждания от 04.12.2019г. посочените суми са преведени на двамата вискатели и на ЧСИ; 10/ на 20.12.2019г. е постъпила сумата от 535 лева, която с Протокол за погасяване от 27.12.2019 на ЧСИ е разпределена на „Агенция за събиране на вземания“ ЕАД в размер на 373,66 лева; на „Сосиете Женерал Експресбанк“ АД в размер на 112,19 лева по изп.д.№ 703/2014г. и на ЧСИ в размер на 49,15 лева за такси по т.26 и т.31 ТТРЗЧСИ.С преводни нареждания от 27.12.2019г. посочените суми са преведени на двамата вискатели и на ЧСИ.

До присъединяването на „Сосиете Женерал Експресбанк“ АД с посочената молба от 20.04.2018г. като единствен вискател по изп.д. № 646/2015г. по отношение само на ищеца-длъжник е бил първоначалният вискател „Уникредит Булбанк“ АД, поради това постъпващите до този момент суми от наложения заповест за трудово възнаграждение са разпределяни ежесечно при постъпването им единствено на „Уникредит Булбанк“ АД, като са удържани дължимите такси и разноси по ТТРЗЧСИ.

След присъединяването на „Сосиете Женерал Експресбанк“ АД, като вискател постъпващите суми от заповест за трудово възнаграждение на ищеца са разпределяни ежесечно при постъпването им по съразмерност между хирографарните вискатели „Уникредит Булбанк“ АД и „Сосиете Женерал Експресбанк“ АД, като са удържани дължимите такси и разноси по ТТРЗЧСИ без да е извършвано разпределение по реда на чл.460 от ГПК и без да е предявявано на страните на основание чл.462 от ГПК.

С молба вх.№ 03976/18.03.2019г. длъжникът М. К.а-съпруга на ищеца В. К. е поискала от ЧСИ да ѝ бъде предоставено копие от изпълнителното дело, за което копие е дължима такса в размер на 24 лева, внесена от ищеца на 19.03.2019г.,видно от вноската бележка , като такова копие е предоставено от ЧСИ.

С друга молба с вх.№ 09524/26.07.2019г. длъжникът М. К.а е поискала от ЧСИ да ѝ бъде издадено удостоверение, което да съдържа информация за всички постъпления за погасяване на дълга по делото, за тяхното разпределение ,както и за непогасения остатък към момента. ЧСИ е издал исканото удостоверение с изх.№ 8710/29.07.2019г., в което към дата 29.07.2019г. подпобно е посочил постъпилите до момента суми за погасяване на дълга, описани в Приложение № 1 по дати и размер, изплатените до момента суми, подробно описани в Приложение № 2 по дати и размери, с описаните суми кои задължения и към кои вискатели са погасени, както и какъв е остатъкът от дълга, подробно описан на кои вискатели какви суми се дължат още, както и дължимите такси и разноси към ЧСИ. Удостоверението е получено от съпругата на ищеца на 29.07.2019г. срещу подпис.

С трета молба с вх.№ 00066/03.01.2020г. длъжникът М. К.а отново е поискала копие от изпълнителното дело и такова ѝ е било предоставено от ЧСИ. Следователно, макар да не е искано лично от ищеца а от съпругата му , съдът счита, че след като същият е придружавал съпругата си при посещенията ѝ при ЧСИ и е платил таксата за копието от изпълнителното дело също се е

запознал с извършените до подаването на молбите разпределения, но не е подавал жалби срещу тях. Не е съществувала никаква пречка ищецът лично във всеки момент да извърши справка по изпълнителното дело, каквато не е отказана на съпругата му, и на нито един длъжник да получи информация за постъпилите и разпределени суми по изпълнителното дело, а копия от платежните нареждания за превода на сумите на вискателите са приложени по изпълнителното дело и от тях, както и от отбелязванията върху изпълнителните листове може да се види на всеки от вискателите какви суми са преведени.

От показанията на свидетеля Р.Н. О.- колега на ищеца, се установява, че работят заедно от около 3-4 години в една смяна в Рудник „Ерма река“ на бившето Горубсо. През 2019 г. В. бил изнервен и притеснен, че стои без пари. Свидетелят сочи, че ищецът има заеми в банки и е длъжник по изпълнително дело, по което от работодателя му се удържат пари от трудовото възнаграждение. Ищецът не може да изтегли пари и с дебитната си карта, тъй като сметката му е запорирана. Само говори, че е без пари и се чуди какво ще прави, замислен е, само пуши, като поне от 1-2 год. е в такова състояние, което пречи на работата му, тъй като под земята е опасно. Ищецът му е казвал, че не знае къде отиват парите му, не е уведомен от съдебния изпълнител. Ходил е да се интересува, но му казват, че малко пари постъпват. Във фишовете за заплата е отразено всеки месец какво му се удържа. Свидетеля сочи, че и в момента продължава това състояние на притеснение на ищеца. Споделял му е, че не вярва на съдебните изпълнители, не вярва на нищо. Има и проблеми в семейството, тъй като жена му мисли, че я лъже за заплата. Уточнява, че състоянието му е такова от миналата година /2019г./,най-вече от миналото лято започнал да се чувства много зле, а тази година (2020г.) е още по зле. До колкото знае откакто е почнал работа от 3-4 години му удържат пари от заплата, преди били по-малки суми, а сега са по-големи. Знае, че задълженията му са към две банки и че съдебният изпълнител е продал имущество-къща на семейството му, но не е разпитвал повече. Ищецът е бил притеснен, че е продадена къщата им. Свидетелят сочи, че ищецът от 3-4 години е така, а сега е още по-притеснен. Твърди, че му пречи на работното място, защото седне, пуши, говори само за пари и се притеснява. Не знае дали ищецът е ходил при съдебния изпълнител. Соци, че ищеца го притеснява факта, че не знае къде му отиват парите му. Няма никакво подобрение в състоянието му през последните два месеца и нищо не се е променило.

Свидетелката М. Л. К.а – съпруга на ищеца сочи, че през 2019г. са правени удържки постоянно от трудовото му възнаграждение, което му се отразило много зле. По принцип има удържки от 2015г.-2016г., а от 2019г. сумите са много по-големи от порядъка на 1000- 1200 лева месечно, което му се отразило много зле. Соци,че ищецът не знае, защо му удържат по-големи суми от 2019г. и тя самата няма обяснение. Не е известяван и от съдия изпълнителя защо му се удържат по-големи суми. Свидетелката твърди, че веднъж са ходили със съпруга ѝ при съдебния изпълнител и там бил заместника му, който им казал колко остатък има по кредитите. Твърди, че са очаквали или с писмо или с някакъв документ да им съобщи къде отиват парите. От това, че не знае, къде му отиват парите ищецът станал затворен, не искал да комуникира с никой, дори и в къщи с децата, само стои и никак си се отнася. Няма доверие в съдебните изпълнители. Гледат фишовете и нямат никаква друга информация, какво се случва по изпълнителното дело и от това съпругът ѝ е изнервен. Свидетелката сочи,че това негово състояние е от година-година и половина. Твърди, че две години и половина е работила в чужбина и когато на 19.02.2019г. се прибрала в България и го видяла в това състояние -затворен, притеснен, без да комуникира с

никой е останала, тъй като нямало как да го остави сам. По принцип получават писма от ЧСИ Мачкърски и от банките. От Експресбанк се обадили на съпруга ѝ и след като направили справка разбрали, че парите, които се внасят там са в минимални суми 150лв. – 200лв., а в същото време удържките от заплата му били над 900лв.-1000лв. месечно. Миналия месец удържаните пари са 1400лв. Сочил също, че когато направили справка и при съдебния изпълнител били уведомени колко дължат- към Експресбанк - 16 800лв., а към Булбанк 48 000лв., а от централата на Експресбанк им било казано, че сумата е 6 500лв. главница, към която няма лихви, а просто изплащат главница. В. е притеснен, стресиран от това, че не знае какво се погасява с удържаните средства от заплата му, което е и причината да загуби доверие в съдебните изпълнители. От заплата не му остават никакви средства за издръжка на децата, отчаян и изплашен е, депресиран, не вярва в нищо. Децата им напуснали училище и започнали работа, защото баща им не може да ги издържа. Свидетелката сочи, че през 2016г. заплата на съпруга ѝ вероятно е била по-ниска и че с увеличаването ѝ са се увеличили и удържките. Скандалите от нейна страна били 2015г.-2016г. и тогава замила в чужбина. Заявява, че е получила приложеното по делото удостоверение за размера на дълга по изпълнителното дело с изх. №8710/20.07.2019г., както и че съпругът ѝ има две изпълнителни дела с Експресбанк АД и с Уникредит Булбанк АД. Сочил, че често е ходила в кантората на ЧСИ, за да събере необходимите ѝ документи. Очаквала е в писмен вид да получи от него нещо за размера на разпределените суми, за да има някаква информация. Твърди, че съпругът ѝ освен, че е депресиран и не контактува с никой, много се заяжда. Ходи без желание на работа, не ходи никъде с приятели, които го канят на по бира или на кафе. От работа се прибирал в къщи, сядал пред телевизора или на терасата сам. Не е забелязала да е започнал повече да пуши. Счита, че през последните 2-3 месеца няма промяна в състоянието му. По принцип от ЧСИ не ѝ е отказвана информация по изпълнителното дело. Всичките документи, които има са от кантората на ЧСИ. Два пъти е взимала пълни копия от изпълнителното дело в два тома. Получили са призовките за разпределението на 02.07.2020г. в края на м.юни 2020г., но не са отишли на разпределението.

Свидетелката И.О. К. твърди в показанията си, че са близки приятели със семейството на ищеца от 11-12 години. Споделят си всички проблеми. Сочил, че живее и работи в Германия. През м.юни 2019г., когато си дошла, поканила ищеца и съпругата му да излязат и да се видят, но те категорично ѝ отказали, най-вече В.. Казал ѝ, че не му е добре, че няма никакви пари, че има финансови проблеми, че е толкова зле, че едва свързва двата края. Преди това няколко пъти се чували по Месинджър и с двамата, забелязала, че В. не искал да говори, както преди го е познавала, доста се е променил, изпаднал е в някакви депресивни състояния, изнервен е. Вече не се шегува, както преди са се събирали в компания, съвсем друг човек е заварила. Споделял ѝ е, че съдебния изпълнител му удържа пари заради някакъв кредит и не знае къде отиват тези пари от порядъка на около 1000 лева. Посъветвала го да се обърне към адвокат и към съда, но той ѝ казал че вече им няма доверие. Имали семейни проблеми и чести скандали със съпругата му заради тези пари. Изнервял се, че не знае къде отиват удържките от заплата му, макар че знае, че има да плаща кредити. Държал се неадекватно и все още е притеснен и не се е оправил. Дори сутринта в колата бил притеснен, изпотявал се, треперел, а преди не е бил притеснителен и бил голям шегаджия. Започнал от 2016г. да се депресираща и най-вече миналата година (2019г.) защото не знаел къде отиват парите му и не е получавал никакъв документ и съобщения за удържаните суми.

Свидетелката В.Х. М., на работа като ДСИ при РС-Смолян, установява в показанията си,

че е ръководител на СИС от 16 години. Сочи, че при постъпване на суми от заповар на трудови възнаграждения или пенсия на длъжника обикновено постъпват по-малки суми. Ако има публични задължения, изпращат се постъпилите суми на НАП след удържане на съответната такса за РС-Смолян. Ако няма публични задължения, при положение, че има повече от един вискател, сумата се разпределя пропорционално. Практиката при заповар на трудови възнаграждения е да не се обявяват разпределения, тъй като се дължи държавна такса и обикновено постъпилата сума не стига за събиране на държавната такса. По този начин се спестяват държавни такси на длъжника, тъй като при положение, че се извърши разпределение трябва да се събере ДТ и по този начин дългът се увеличава. Всеки месец трябва само такси да се събират по изпълнителното дело и за вискателите няма да остане нищо. Такава е практиката в СИС при РС-Смолян и в другите съдилища в страната. Свидетелката сочи, че длъжникът винаги може да си направи справка по изпълнителното дело какво е погасено, за какво е погасено и колко му остава. Когато се извършва разпределение същото се обявява, като се изпращат съобщения, че на определена дата ще се извърши предявяването, на която дата, ако страните се явят се предявява разпределението. Самото разпределение не се изпраща на длъжника, ако той не дойде лично на място. Това е при постъпила сума от публична продан. Не се извършва разпределение при постъпила сума от заповар на трудово възнаграждение, която сума от заповар се разпределят съобразно чл.136 от ЗЗД. Такава е практиката в страната, такава е в Пловдив, София, Варна.

От представеното удостоверение с изх.№ 6578/20.08.2020г. се установява, че изп.дело 703/2014г. по описа на ЧСИ Петко Мачкърски е образувано въз основа на изпълнителен лист от 20.12.2013г. ,издаден от РС-З. на основание заповед за изпълнение по чл.417 от ГПК по ч.гр.д.№ 422/2013г. с вискатели: Банка ДСК АД в качеството си на универсален правопримник на Експерсбанк АД и длъжници В. К. и М. К.а ,като в производството по делото е наложен заповар на трудовото възнаграждение на В. К., което получава от работодателя си „Горубсо-З.“, чийто универсален правопримник е „Родопи Еко Проджектс“ ЕООД.В изпълнение на наложения заповар от трудовото възнаграждение на В. К. третото задължено лице е удържало и превело по изпълнителното дело общо сумата от 22 345 лева, като подробно са посочени датите и сумите на преводите.Преведената сума от 22 345 лева е разпределена и изплатена на Банка ДСК АД като универсален провoприимник на Експерсбанк АД в размер на 20 537,57 лева и на ЧСИ 1807,43 лева в ДДС, като по изпълнителното производство не са извършвани разпределения.

Въз основа на дадените от МП препоръки след жалба на ищеца до МП и КЧСИ на 03.07.2020г. от ЧСИ е извършено разпределение, съгласно чл.460 и чл.462 от ГПК, на периодично постъпващите суми от заповар на трудовото възнаграждение на ищеца за четири месеца на 24.01.2020г., на 26.02.2020г., на 22.05.2020г. и на 26.06.2020г. в общ размер на 1900 лв., като вискателите и длъжниците са призовани за предявяване на разпределението, включително и ищецът е получил призовката на 22.06.2020г., но никоя от страните, включително и ищецът не са се явили на предявяването, видно от протокола за предявяване на разпределението, нито са постъпили жалби срещу него.

При така установеното от фактическа страна правилно районният съд е квалифицирал предявения иск по чл.441 от ГПК във вр. с чл.74 от ЗЧСИ и правилно е приел, че отговорността на съдебния изпълнител по посочените разпоредби е специален състав на отговорност за неправомерно увреждане по чл.45 от ЗЗД. По реда на ЗЧСИ пасивно легитимирани да отговарят са длъжностни лица, които изпълняват дейност по принудително изпълнение на съдебни решения, за

действията им при и по повод тази дейност. Определящ е видът дейност, като съдебни изпълнители дължат обезщетение за всички вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането. Правилно районният съд е разпределил доказателствената тежест, като е приел, че в тежест на ищеца е да докаже извършването на незаконосъобразни действия (или бездействията) от съдебния изпълнител, претърпени от него неимуществени вреди и причинна връзка между незаконосъобразните действия и причинените вреди, а в тежест на ответника е да докаже липсата на вина за настъпването на вредите. На обезщетение подлежат всички вреди-имуществени и неимуществени, които са пряка и непосредствена последица от противоправното поведение-незаконосъобразно действие или бездействие на ЧСИ. Под пряка вреда следва да се разбира директно въздействие върху правната сфера на увредения, т.е. увреденият не би претърпял вредите, ако не бе незаконосъобразното действие или бездействие на частния съдебен изпълнител, тъй като преки са само тези вреди, които са типична нормално настъпваща и необходима последица от вредоносния резултат, които са адекватно следствие от увреждането. Съгласно чл.45,ал.2 от ЗЗД вината на деликвента се презумира,като презумцията е оборима.

Дейността на частния съдебен изпълнител, като орган на изпълнителното производство, на който държавата е възложила осъществяване на публични функции по принудително изпълнение на граждански притезания е подчинена на процесуалните правила на ГПК. Задължение за частния съдебен изпълнител да извърши едно или друго действие възниква, когато то е предвидено в процесуална правна норма и е налице възникнал юридически факт от хипотезата ѝ.

В случая съгласно чл.450,ал.2 от ГПК ЧСИ е наложил заповест на трудовото възнаграждение на длъжника, като заповестното съобщение е получено от третото задължено лице – работодателят на длъжника Горубсо-З. АД на 13.01.2016г. , което ежесечно е превеждало по сметка на ЧСИ заповестните суми от трудовото възнаграждение на длъжника.

Съгласно чл.460 от ГПК, ако събраната по изпълнителното дело сума е недостатъчна за удовлетворяване на всички вискатели, съдебният изпълнител извършва разпределението, като най-напред отделя суми за изплащане на вземанията, които се ползват с право на предпочитително удовлетворяване, а остатъкът се разпределя между другите вземания по съразмерност. В чл.462 от ГПК е предвидено съдебният изпълнител да предявява разпределението на длъжника и на всички вискатели, които се призовават за това в определен от съдебния изпълнител ден. Ако в тридневен срок от деня на предявяването не бъде подадена жалба, то се смята за окончателно и съдебният изпълнител предава сумите по разпределението на вискателите.

В настоящият случай основното оплакване на ищеца-длъжник по изпълнителното дело е, че ЧСИ не е извършвал по реда на чл.460 от ГПК разпределение на постъпващите ежесечно суми от заповеста на трудовото му възнаграждение за периода от 29.03.2019г. до 27.12.2019г. и не го е предявявал на страните на основание чл.462 от ГПК, с което незаконосъобразно бездействие му е причинил неимуществени вреди, изразяващи се в преживян стрес, притеснение, чувство на обида, унижение, накърнено достойнство, отчуждение от близки и приятели, загуба на доверие в съдебно-изпълнителната дейност, тъй като го е лишил като длъжник от правото да му бъде предявено разпределение и да го обжалва, лишавайки го от информация какви задължения и към кой от вискателите се погасяват със сумите от заповеста на трудовото му възнаграждение.

Разпределението е акт на съдебния изпълнител, с който се определя кои вземания подлежат на удовлетворяване, какъв е редът за удовлетворяването им и каква сума се полага за пълното или частичното изплащане на всяко едно от тях. В разпределението се включват тези вземания, които са били предявени до деня на изготвянето му - на първоначалния вискател, на присъединените по право или по искане вискатели, както и разноските по изпълнението, които не са предварително внесени от вискателя и които съдебният изпълнител има право служебно да събере от длъжника съгласно чл. 79, ал. 2 от ГПК.

В случая изпълнителното производство е образувано срещу трима солидарни длъжници за вземане по договор за банков кредит, обезпечен с ипотека. С постановлението за образуване на изпълнителното дело са предприети няколко изпълнителни способа-наложен е запор на трудовото възнаграждение на ищеца, наложена е възбрана на ипотекирания в полза на вискателя недвижим имот, изпълнението по отношение на който е приключило с извършването на публичната продажба, като събраната от нея сума е разпределена, но се е оказала недостатъчна да погаси цялото задължение. Затова производството е продължило само с другия изпълнителен способ-запора на трудовото възнаграждение на ищеца, като постъпващите суми са разпределяни пропорционално на двамата вискатели на ищеца. Спрямо ищеца през процесния период е приложен само този способ на принудително изпълнение, визиран в чл.460, изречение второ от ГПК, тъй като след публичната продажба на недвижимия имот по отношение на него вискателите са хирографарни и не се ползват с право на предпочитателно удовлетворение, за да се разпределят сумите от запора чрез последващи същински разпределения по чл.460 изр.1 от ГПК. В този смисъл районният съд е приел, че не е налице незаконосъобразно бездействие на ответника, в качеството му на ЧСИ по изп.д.№646/2015г.

Действително, нормите на чл. 460 и чл. 462 от ТПК повеляват, че ако събраната по изпълнителното дело сума е недостатъчна за удовлетворяване на всички вискатели, съдебният изпълнител следва да извърши разпределение и да предяви разпределението на длъжниците и на всички вискатели, които се призовават за това в определен от съдебния изпълнител ден и час.

Когато единствения изпълнителен способ е запор на трудово възнаграждение на длъжника стриктното прилагане на чл.460, изр.1 от ГПК би довело до несъразмерност на изпълнението.

Въззивният съд споделя прието от районния съд, че ежемесечното разпределение единствено на постъпващата от запора на трудовото възнаграждение сума би довело до значително забавяне на производството, както и до значително нарастване на разноските на длъжника за изготвяне на разпределението и за призоваване на всички вискатели и длъжници за предявяване на разпределението ежемесечно, като това би нарушило основните принципи за бързина и процесуална икономия, както и принципа на съразмерност на принудителното изпълнение, тъй като би довело до значително нарушаване на имуществените интереси на длъжника и до увеличаване на дълга му. Правилно също районният съд е приел, че нормите на чл. 460 и 462 от ГПК не са променяни от обнародването на ГПК през 1952г. и към момента не отразяват в пълнота настъпилите съществени социално-икономически промени в обществото, когато не са редки случаите в практиката на изпълнителни дела с повече от един вискател. След продажба на публична продажба на ипотекирания в полза на вискателя недвижим имот и разпределение на получената от него сума по изпълнителното дело са постъпвали само суми от запор на трудово възнаграждение на длъжника-ищец по настоящето дело, които са в малки размери и не могат да удовлетворят всичките вискатели по делото, като ежемесечното им

разпределение действително ще доведе до значително по-големи разноси за сметка на длъжника и до увеличаване на дълга му. В закона липсва изрична уредба на такава хипотеза, поради което е утвърдена практика на съдебните изпълнители по изпълнителните дела да не се извършва ежемесечно разпределение на постъпващите от запор на трудово възнаграждение суми, които в някои случаи са в малки размери и при повече вискатели не могат да покрият разходите за самото разпределение и за призоваване на страните за предявяването му.

В случая за всяко ежемесечно разпределение на сумата от запора на трудовото възнаграждение ЧСИ следва да събере такса по т.13 от ТТРЗЧСИ за изготвяне и предявяване на разпределение в размер на 30 лева -с ДДС 36.00 лева, такса по т. 4 от ТТРЗЧСИ за изпращане на призовки по пощата, евентуално препис от жалба, уведомление и книжа в размер на 10 лева -с ДДС 12 ,00лв. лева за всеки всеки адресат, които в случая са 7 вискатели и 3-ма длъжници общо 10 , а в случай, че се налага и такса по т. 5 от ТТРЗЧСИ за изготвяне и връчване от съдебния изпълнител или от негов служител на покана, призовка, препис от жалба, уведомление или книжа в размер на 20 лева- с ДДС 24,00 лева да за всеки адресат, както и такса по т.31 в размер на 2.52лв. с ДДС за допълнителни разноси за пощенски разходи за всеки адресат. Затова в практиката съдебните изпълнители или превеждат по съразмерност постъпилите от запор на трудово възнаграждение суми или извършват разпределение на тези суми през няколко месеца, след като се събере по-голяма сума за разпределение, тъй като извършването на ежемесечно разпределение на малки суми от запор на трудово възнаграждение на длъжника не е нито в негов интерес,тъй като увеличава дълга му с допълнителни такси и разноси, нито е в интерес на вискателите, които не могат да получат своевременно вземанията си.

От изложеното може да се направи извода, че дори строго формално ответникът в качеството си на ЧСИ да е нарушил разпоредбата на чл.460 и чл.462 като за процесния период не е извършвал ежемесечно разпределение на постъпващата сума от запора на трудовото възнаграждение на длъжника и не е предявявал разпределението на всички вискатели и длъжници по делото ,то от това бездействие за ищеца не са настъпили имуществени вреди, напротив спестени са му допълнителните разходи за такси и разноси по т.4,т.5,т.13 и т.31 от ТТРЗЧСИ за всяко ежемесечно разпределение за процесния период, като се има предвид броя на страните по делото, поради което действията на ЧСИ, макар и в нарушение на чл.460 и 462 от ГПК са били в интерес на ищеца-длъжник, при възможно най-малкото му обременяване с допълнителни задължения за такси и разноси, като дори ЧСИ е накарнал собствените си интереси, като не е събрал за себе си посочените такси по т.13,т.4, т.31 и евентуално т.5 от ТТРЗЧСИ за всяко ежемесечно разпределение, а е събирал само пропорционалната такса по т.26 от ТТРЗЧСИ. Очевидно е, че събирането на тези допълнителни такси би нарушило принципа на съразмерност и адекватност на изпълнението по чл. 442а от ГПК и би било основание за предявяване на иск за имуществени вреди срещу ЧСИ, а от друга страна би нарушило и интересите на вискателите, поради което съдът счита, че действията на ЧСИ не са извършени виновно.

Правилно районният съд е приел за неоснователно твърдението на ищеца-длъжник, че неспазването на процедурата по чл. 462 от ГПК от ЧСИ го е лишило от възможността да обжалва разпределението. Всъщност длъжникът е могъл да подаде жалба в тридневен срок от узнаването за всяко едно разпределение, но в исковата молба и във въззивната жалба ищецът не твърди, че извършваните от ЧСИ ежемесечни разпределения на постъпилите от запора на трудовото му

възнаграждение суми за процесния период са неправилно разпределени, поради което незаконосъобразни.

Неоснователни са и твърденията на ищеца, че поради неизвършване и непредявяване на разпределение е претърпял неимуществени вреди, тъй като не е знаел къде отиват парите му от запора на трудовото му възнаграждение и задълженията към кои вискатели се погасяват с тях. Твърдените от ищеца неимуществени вреди, изразяващи се в преживян стрес, притеснение, чувство на обида, унижение, нахърнено достойнство, отчуждение от близки и приятели, загуба на доверие в съдебно-изпълнителната дейност до момента не са го мотивирали да извърши справка по делото, да подаде молба за извършване на разпределение, да се яви на предявяване на разпределение, да подаде жалба или да иска извършването на други действия от съдебния изпълнител. Във въззивната жалба и в исквата молба се поддържат само твърдения за неспазване на процесуалните правила по чл.460 и 462 от ГПК от ЧСИ, но не се твърди, че неправилно са разпределени постъпилите суми. А реално същите са разпределени между двамата хирографарни вискатели изцяло за погасяване на задълженията на длъжника към тях, като на ЧСИ са преведени само таксите по т.26 от ТТРЗЧСИ.

Въз основа на дадените от МП препоръки след жалба на ищеца до МП и КЧСИ на 03.07.2020г. от ЧСИ е извършено разпределение, съгласно чл.460 и чл.462 от ГПК, на периодично постъпващите суми от запора на трудовото възнаграждение на ищеца на 24.01.2020г., на 26.02.2020г., на 22.05.2020г. и на 26.06.2020г. в общ размер на 1900 лв., като вискателите и длъжниците са призовани за предявяване на разпределението, включително и ищецът е получил призовката на 22.06.2020г., но никой от страните, включително и ищецът не са се явили на предявяването, видно от протокола за предявяване на разпределението, нито са постъпили жалби срещу него.

Въззивният съд споделя изводите на районния съд, че буквалното прилагане на чл.460 от ГПК в хипотезата на единствен изпълнителен способ-запор на трудово възнаграждение, означава съдебния изпълнител ежемесечно при постъпване на сумата от запора да извършва разпределение на сумата между вискателите на ищеца и да предявява разпределението на страните по делото, което би утежило значително положението на длъжника и не е в негов интерес, тъй като вместо за погасяване на дълга, значителна част от постъпилата сума ще се дължи за таксите по т.13,т.4,т.5 и т.31 от ТТРЗЧСИ, която в случая е минимум 181,20 лева, само за таксите по т.13 и т.4 от ТТРЗЧСИ без да се отчитаттаксите при постъпването на жалби.

Дори и да се приеме, че ЧСИ е незаконосъобразно е бездействие, вместо стриктно да приложи разпоредбите на чл.460 и чл.462 от ГПК и ежемесечно да извършва разпределение на постъпващата сума от запора на трудовото възнаграждение на ищеца,правилно районният съд е приел, че претендираните от ищеца и установени от свидетелите неимуществени вреди не са пряка и непосредствена последица от това бездействие.

Както бе посочено по-горе ищецът не поддържа твърдения за претърпени имуществени вреди, а претендира само неимуществени. От показанията на свидетелите на ищеца-Р. О. , М. К.а и И. К. се установява, че през 2019г. ищецът е станал затворен, потиснат, депресиран, отчуждил се е от близки и приятели, не искал да общува с никого, изпитвал стрес и притеснение. Св.О. сочи, че ищецът е бил изнервен и притеснен, че стои без пари, че сметката, в която получава трудовото

си възнаграждение е запорирана, говорел само, че е без пари и се чудел какво ще прави Бил притеснен, че е продадена къщата им и така е от 3-4 години, но състоянието му е такова от лятото на 2019г., а сега е още по-притеснен. Казвал му е, че е притеснен защото не знае къде отиват парите му и не е уведомяван от съдебния изпълнител. Свидетелят сочи, че и в момента продължава това му състояние. Свидетелката М. К.а-съпруга на ищеца също установява, че правените удържки от трудовото възнаграждение на ищеца, които са от 2015-2016г. му се отразили много зле, особено през 2019г., когато сумите се увеличили, за което нямат обяснение. Впоследствие свидетелката сочи, че вероятно с увеличението на заплатата на ищеца са се увеличили и удържките от нея. От заплатата не му оставали средства за издръжката на децата и затова е изнервен, депресиран. Наложило се децата им да нарушат образованието си и да започнат работа, защото баща им не може да ги издържа. Св.К. също сочи, че ищецът доста се е променил, изпаднал в депресия, бил изнервен, вече не се шегувал както преди. През 2019г. имал чести скандали в семейството заради парите, които му удържат от заплатата, заради отпуснат кредит. Споделял й, че не е добре, че няма никакви пари, че има финансови проблеми и че е толкова зле, че едва свързва двата края. Изнервял се от това, че не знае къде отиват парите от удържките от заплатата му. Отказал й да се видят, когато се върнала от Германия през м.юни 2019г., където живее. Свидетелката К.а установява, че е била на работа в чужбина две години и половина и когато се върнала на 19.02.2019г. го заварил в такова състояние-притеснен, затворен не комуникиращ с никого, поради което тя решила да остане в България, защото не можела да го остави в такова състояние сам. Следователно описаното от свидетелите състояние на ищеца е било такова преди процесния период, като свидетелите установяват, че то е породено от липсата на средства, а не от незнанието на ищеца как се разпределят удържаните от заплатата му суми, поради което не може да се направи извода, че е налице причинно-следствена връзка между търпените от него неимуществени вреди и незаконосъобразното бездействие на ЧСИ и неизвършването на разпределение на постъпващите от запора на трудовото му възнаграждение суми и предявяването на разпределението през процесния период. Освен това от показанията на О. се установява, че от 3-4 години ищецът е притеснен, а сега е още по-зле, като през последните месеци няма промяна в състоянието му. Свидетелката К.а също сочи, че през последните два-три месеца няма промяна в състоянието на съпруга й. Същото се установява и от показанията на св.К., която твърди, че като са пътували за деня на заседанието, проведено на 10.08.2020г., той бил притеснен, изпотявал се и треперел. Очевидно, въпреки че ищецът е бил подробно уведомен както от издаденото от ЧСИ на 29.07.2019г. подробно удостоверение, така и от полученото копие от цялото изпълнително дело и от извършеното на 03.07.2020г. предявяване на разпределение за размера на дълга и каква част от него е погасена за всеки от вискателите, състоянието му на притеснение не се променило, тъй като притеснението му е от наличието на задължения, а не от незнанието как се разпределят между вискателите парите от запора на трудовото му възнаграждение.

Неоснователни са и твърденията за незнанието на ищеца как се разпределят сумите от запора на трудовото му възнаграждение. Тези твърдения се опровергават от приложените към изпълнителното дело три молби, подадени от съпругата на ищеца и негов съдлъжник от 18.03.2019г. от 26.07.2019 и от 03.01.2020г., с първата и третата от които е поискала от ЧСИ да й предостави копие от цялото изпълнително дело и такова й е предоставяно, като ищецът я е придружавал до офиса на ЧСИ и дори е платил дължимата такса за копието от 24 лева, а с втората молба от 26.07.2019г. й е издадено изключително подробно удостоверение с изх.№ 8710/29.07.2019г., в което подробно са посочени постъпилите до момента суми за погасяване на

дълга, описани в Приложение № 1 по дати и размер, изплатените до момента суми, подробно описани в Приложение № 2 по дати и размери, с описаните суми кои задължения и към кои вискатели се погасяват, както и какъв е остатъкът от дълга за всеки от вискателите и дължимите такси и разноси към ЧСИ. Ищецът е имал възможност във всеки един момент да поиска справка за размера на дълга и каква част от него е погасена към всеки от вискателите, но не е направил това. От показанията на съпругата му-св.К.а се установява, че ЧСИ не ѝ е отказвал информация, че два пъти е вземала пълни копия от изпълнителното дело и че всички документи, които имат са от кантората на ЧСИ, поради което ищецът е запознат с подробното удостоверение и копията от изпълнителното дело, по което фигурират разпорежданията на ЧСИ за разпределение на сумите от запора на трудовото му възнаграждение и преводните нареждания, с които са превеждани на вискателите. С оглед на това неоснователни са оплакванията, че ищецът е бил в неведение къде отиват парите му от запора и как се погасява дълга му, което да е довело до претендираните неимуществени вреди. От копията на изпълнителното дело и от подробното удостоверение, издадено от ЧСИ ищецът е могъл да се запознае с тази информация, ако е прочел същите, поради което съдът счита за недоказани твърденията му, че не е имал информация къде отиват парите му от запора, което да е довело до негативните му изживявания.

Неоснователни са и оплакванията, че ЧСИ не е уведомявал писмено ищеца как се разпределят парите от запора на трудовото му възнаграждение, както и че от физика за заплатата му това не било видно. От показанията на св.О. и особено от показанията на св.К.а се установява, че ищецът е имал очакванията, че ЧСИ е длъжен ежесечно да му изпраща информация по какъв начин се разпределя сумата от запора на трудовото му възнаграждение и какъв е остатъкът от дълга към всеки от вискателите. ГПК обаче не предвижда такова задължение за ЧСИ. Той има задължение само да призове страните по делото за предявяване на разпределението. В този смисъл са и показанията на свидетелката М., която установява, че дори да се извърши разпределение, то не се изпраща на страните, а те само се призовават за определения ден и час и ако страните не се явят протокола за разпределение не им се изпраща, но те могат във всеки момент да получат информация и да направят справка при ЧСИ или ако се явят да поискат копие от протокола за разпределение. За извършените по делото разпределения на сумата от публичната продажба на 14.05.2018г. и на 4-те месечни вноски от запора на трудовото възнаграждение на 03.07.2020г. ищецът, въпреки че е бил редовно призован за предявяване на разпределенията, не се е явявал.

С оглед на изложеното правилни са изводите на районният съд, че неблагоприятните душевни терзания на ищеца през процесния период са следствие единствено и само от липсата на средства, поради запора на част от трудовото му възнаграждение, а не от липсата на информация къде отиват парите от запора и в тази връзка са и показанията на посочените от ищеца свидетели. Показанията им, в частта, с която сочат, че притесненията на ищеца са от липсата на информация къде отиват парите му, поради незаконосъобразни действия на ЧСИ, не могат да бъдат кредитирани, тъй като в тази част показанията на свидетелите преповтарят твърденията на ищеца. От гореизложеното следва извода, че претендираните неимуществени вреди в случая не са пряка и непосредствена последица от незаконосъобразното бездействие на ЧСИ и неприлагане на реда по чл.460 и чл.462 от ГПК по отношение на постъпващите суми от запора на трудовото възнаграждение на ищеца.

След като не се установяват всички кумулативните елементи от фактическия състав на

деликтната отговорност на ответника, в качеството му на ЧСИ, правилно предявеният иск е отхвърлен като неоснователен и недоказан, поради което въззивната жалба е неоснователна, а обжалваното решение като правилно ще следва да бъде потвърдено.

С оглед изхода на делото, ще следва на основание чл.81 във вр. с чл.78 ал.3 от ГПК да бъде осъден жалбоподателя да заплати на адв. Е.Д.Д.Р. адвокатско възнаграждение за оказана безплатна адвокатска помощ и процесуално представителство на въззиваемия на основание чл. 38, ал.2 във вр. с ал.1,т.3 от ЗА в размер на 830 лева на основание чл.7,ал.2,т.3 от Наредба №1/09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Мотивиран от горното Смолянският окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло Решение № 60551/01.10.2020г., постановено по гр.д. №324/2020г.по описа на Смолянския районен съд.

ОСЪЖДА ВАЛЕНТИН АСЕНОВ К., с ЕГН *****, с адрес: гр.З., ул.“Ерма“ №68 да заплати на адв.Е.Д.Д.-Р. от АК-Смолян, с ЕГН ***, с адрес: гр.Смолян, ул.“И.К.“ № 16 адвокатско възнаграждение в размер на 830 (осемстотин и тридесет) лева за оказана безплатна адвокатска помощ и процесуално представителство на въззиваемия П.И. Мачкърски на основание чл. 38, ал.2 във вр. с ал.1,т.3 от ЗА.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване в едномесечен срок от връчването му на страните пред ВКС.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____